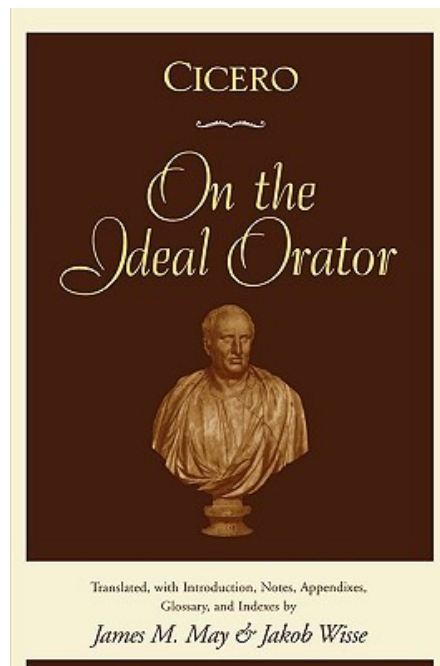

On the Ideal Orator

Marcus Tullius Cicero , James M. May (Translator) , Jakob Wisse (translator)

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

On the Ideal Orator

Marcus Tullius Cicero , James M. May (Translator) , Jakob Wisse (translator)

On the Ideal Orator Marcus Tullius Cicero , James M. May (Translator) , Jakob Wisse (translator)

In *On the Ideal Orator*, (*De oratore*), Cicero, the greatest Roman orator and prosewriter of his day, gives his mature views on rhetoric, oratory, and philosophy. Cast in the lively, literary form of a dialogue, this classic work presents a daring view of the orator as the master of all language communication while still emphasizing his role at the heart of Roman society and politics. Cicero's conception of the ideal orator represents his own original synthesis of the positions of the philosophers and the rhetoricians in the age-old quarrel between these disciplines.

The first translation of *De oratore* in over fifty years, this volume is ideal for courses on Cicero and on the history of rhetoric/oratory. James May and Jakob Wisse provide an accurate and accessible translation which is based on--and contributes to--recent advances in our understanding of *De oratore* and of the many aspects of ancient rhetoric, philosophy, and history relevant to it. Their translation reflects the many variations of Cicero's style, which are essential ingredients of the work. The volume includes extensive annotation, based on current scholarship and offering significant original contributions as well. It is also enhanced by a full introduction covering all important aspects of both the work and its historical background; appendices on Cicero's works, figures of thought and speech, and alternate manuscript readings; a glossary of terms from rhetoric and Roman life and politics; and a comprehensive index of names and places.

On the Ideal Orator Details

Date : Published March 8th 2001 by Oxford University Press, USA

ISBN : 9780195091984

Author : Marcus Tullius Cicero , James M. May (Translator) , Jakob Wisse (translator)

Format : Paperback 384 pages

Genre : Philosophy, Nonfiction, Classics, History

 [Download On the Ideal Orator ...pdf](#)

 [Read Online On the Ideal Orator ...pdf](#)

Download and Read Free Online On the Ideal Orator Marcus Tullius Cicero , James M. May (Translator) , Jakob Wisse (translator)

From Reader Review On the Ideal Orator for online ebook

Mark Adderley says

This is not an easy book to read. Although it contains a lot of valuable information on rhetoric, it's all hidden behind a dialogue that Cicero obviously finds much more entertaining than I do. The contemporary references are largely lost on me, not being a classical historian, and the repartee between the various characters is probably funnier in Latin.

On the other hand, it's a valuable source of information about rhetoric, even if you have to dig for it, and contains a wealth of information too on the historical debate between the philosophers and the sophists. As a textbook for my class, a rhetoric class in a Great Books program at Wyoming Catholic College, it's really a perfect choice.

Mandy says

An excellent translation as far as coherence goes. Granted, I don't speak or read Latin, but I found it cogent. The arrangement on the page was excellent, particularly the way subjects were divided into sections. The outline of sections in the introduction is incredibly useful. Historiography and explanations of concepts as clarified by the introduction and footnotes were also helpful to my understanding of the text. Not to mention, Cicero was just plain logical about the way he wrote this stuff.

Brennan says

The structure of the book was a reflection of its content. Ridiculously impressive.

Peter Bennett says

A very useful guide; potentially dangerous in the wrong hands.

Yann says

Dans cette excellente lettre que Cicéron écrit à son ami Brutus, le célèbre avocat et politicien républicain tente de répondre à la question du style le plus complet, le plus achevé, le plus parfait. Cicéron analyse donc le problème sans omettre de s'appuyer sur les épaules de Platon, d'Aristote, car si la philosophie décrie la rhétorique, elle est aussi un excellent entraînement pour ceux qui pratiquent cette dernière. On retrouve donc l'analyse d'Aristote en moins fouillé, moins systématique, mais plus naturelle et plus agréable, garnie d'exemples littéraires. Le célèbre romain n'oublie pas de passer en revue et de comparer Démosthène, auquel il voue la plus grande admiration, Hérodote, Thucydide, Xénophon, Théophraste. Il n'omet pas de ce citer lui-même, n'hésitant pas à se hisser au même rang Platon et d'Aristote.

Mateo R. says

En este escrito a Bruto, Cicerón se propone determinar si existe un orador perfecto. Primero señala que sin filosofía no hay elocuencia porque el conocimiento y la sabiduría permiten hablar de las cosas. Siguiendo a Platón, dice que se puede encontrar el modelo de la elocuencia y al orador perfecto en el ámbito de las ideas y no necesariamente en un ejemplo de la realidad.

Distingue tres estilos de oradores (los que hablan de forma grandilocuente y ornamentada, los que buscan la claridad y la sutileza, y los que fluctúan entre ambos polos). Pondera sobre el recto y solemne estilo de los áticos y alaba especialmente a Demóstenes, que entre ellos era también capaz de hablar con sencillez.

El orador debe considerar tres cosas: lo que dice, cuándo y cómo lo dice. Lo primero no depende de la elocuencia sino de la prudencia. En lo segundo, debe intentar siempre que pueda no reducir la controversia a personas y tiempos particulares sino hablar de lo general, porque a través de lo general se prueba lo particular. En ambos aspectos debe usar juicio y discreción para determinar qué es esencial decir y qué debe podar de su discurso. La tercera cosa (cómo lo dice) es la que requiere más arte.

El modo de decir las cosas estriba en la acción y la elocución. La acción es la elocuencia del cuerpo, las inflexiones de la voz. Cicerón afirma que el orador debe adaptar su voz al contenido de lo que dice ("con tono espantado y misterioso las cosas atroces, con voz blanda y suave las sencillas, con dignidad y reposo las graves, y en humilde y quejumbroso estilo las dolorosas"). También da consejos respecto a los ejercicios de voz, la postura, la distancia con los oyentes y la expresión facial.

Distingue el discurso de los oradores del de los filósofos (sosegado, que busca enseñar y no sorprender), de los sofistas (que ornamentan como el orador pero que no buscan perturbar los ánimos sino entretener), de los historiadores (cuyo estilo es corriente y fluido, no vigoroso y encendido) y de los poetas (que si bien juzgan y eligen las palabras como oradores, tienen más libertad para formarlas y componerlas y tienden más a deleitar). Lo que distingue a los oradores de todos los demás es la elocuencia.

Es elocuente quien, en el discurso forense y en las causas civiles, pruebe, deleite y convenza. Probar es necesario, deleitar es útil y en convencer radica la victoria final. Cada uno de estos tres aspectos puede decirse de distinto modo (probar sutilmente, deleitar templadamente, persuadir vehementemente). Debe guiarse el orador por el *decorum*, o cualidad de saber elegir el modo de decir más adecuado a las circunstancias.

Pero para que un orador sea perfecto no debe quedarse solo con el arte del buen decir, sino también con la ciencia de los dialécticos o arte de la disputa, y con todas las ramas de la filosofía. Debe comprender relaciones de causa y efecto, de consecuencia, de contrariedad; distinguir lo verdadero de lo falso, comenzar estableciendo definiciones de la materia tratada, etc. Pero al mismo tiempo debe hablar de estas cosas no de forma seca y breve como en las disputas filosóficas sino más adornada y elocuente, y acomodada al juicio común y la inteligencia popular.

El orador debe saber de historia, de derecho civil, de religión, de física, debe ignorar lo menos posible para dominar la materia del discurso y no solo el estilo y modo de decir.

Habla también de la composición de las palabras y el modo de contar y medir las sílabas, de los géneros ético

y patético, de armonía y oído, entre otras cosas.

Victor Heranz says

Un gran ensayo sobre la oratorio, aunque una ardua lectura. Cicerón en estado puro. Un must para los alumnos de clásicas.

Kathryn says

I really love Cicero. I have mixed feelings on the classical dialogue style, but I appreciate what Cicero takes on with the dialogue and that he continues that tradition especially in an exploration of rhetoric. Cicero covers so much material here on rhetoric and art that I don't even know where to begin, but his main argument is in favor of the Isocrates strand of rhetorical education, which is totally awesome.

Ci says

A particular foreshadowing question for a reader is of this book's applicability in modern life. Under the general "communication skill", our ability to speak tends to be confined in narrower forms of one-on-one conversations and presentations to groups. With the exception of certain professions such as performing artists in theaters, legal professionals in courts, religious or political personnels, the requirement for speaking well falls far below anything oratory. Yet, there is much to learn from Cicero's book from the understanding of the issue at hand, to the organization of speech contents, to the style of delivery. But this book should not be appreciate merely as a "how-to" manual. It stands above a technique manual with its literary and oratory splendor.

Instead of "Art of Speaking", this book is about the ideal orator, who possesses the ultimate perfection in oratory art. Cicero defined this perfection in both the person and the performance: the orator should possess universal knowledge, the performances should be of consummate skills and appropriateness. Is an Orator merely professional speaker? The adjective "professional" confers a distance between the person and the profession, as well as an emphasis on the performance. Not so, in Cicero's magnificent *On The Ideal Orator*, the Orator is a person achieved the consummate virtue, intelligence and righteous public life.

What makes an ideal orator? The natural ability is prerequisite, while the author's emphases are on acquiring knowledge and honing techniques. Cicero's picture of an ideal orator is a deep universal thinker who can speak with optimal effectiveness. Hence the contents and appropriateness are the dual objectives in the oratorical performance, yet behind the performance, the orator must be the principal thinker, not a mere agent or an actor.

A few points:

Cicero reiterated the Greek's tripartite requisites for excellence: possession of nature ability, learning of techniques, diligence in practice. In this book, Cicero particularly took issues with the narrow and rigid precepts and rules of the rhetorical schooling. Instead, he seemed to advocate a universal knowledge base

including philosophies and civil laws, even though such knowledge is beyond any individual's grasp yet it should be an ideal for aspiration. In practice, he acknowledged the feasibility of specialization and usage of aids such as legal experts.

How to praise and how to condemn. In other words, what is desirable in a person, and what is praiseworthy. This issue, at the first place, is merely technical as this distinction gives a clear form for laudatory speeches. The deeper issue lies in Cicero's moral judgement of circumstances and personal character.

Oratory skill in playing the psychological chords. Cicero addressed the importance of arousing ethos and pathos in achieving oratory goals. In this particular book, the issue of orator's moral conviction resides in the vague concept that he must be a "good and honorable" person. Yet what to say, what not to say, is still very much with achieving a particular outcome in mind. By careful selection and shading, without outright falsehood or contradictions, an effective orator is capable to advocate either sides. One's fidelity to one's paying client (the modern sense) seems to be higher than the need to achieve "truth". In this sense, an orator is an agent, a paid speaker for a particular side, although the idea of giving weapons (such as oratory eloquence) to madman is mentioned.

Modern readers can be benefited from the discussion of proper use of language. There are many engaging examples of how to use humor and wit and avoid buffoonery, how to select words and phrases with freshness and originality to avoid trite and hackneyed usage, the use of metaphors and metonyms, and rhythms that please both the ears and hearts of the listeners.

Antti Värtö says

On jotenkin hämmäntävää tarttua 2000 vuotta vanhaan kirjaan. Onhan sitä monesti lukenut kirjoja, joiden tekijät ovat kuolleet jo aikapäiviä sitten, mutta silti. Se, että kirjoittaja on kuollut sata vuotta sitten on yksi juttu; se että hän on kuollut ennen ajanlaskun alkua on toinen. Ja erityisen oudolta tuntuu, kun kirja on ihan ymmärrettävä, jopa nautittava.

Kreikkalais-roomalainen kulttuuri oli omituisen moderni. Olen lukenut sumerien ja babylonialaisten kirjoituksia, mutta ne ovat ihan vieraita kulttuureita. Gilgameshiä pystyy lukemaan, mutta sen logiikka on monesti aika outoa: kuin lukisi jonkun unipäiväkirjaa. Asioita vain... tapahtuu, ilman kunnollista draaman kaarta. Sama juttu Vanhassa testamentissa, joitain poikkeuksia lukuunottamatta (esim. Esterin kirja).

Mutta Platonin tekstit ovat hyvää stuffia. Sofokleen tragedioita lukee ilokseen. Ja Ciceron puhujanopas tuntuu sekin ihan lukemisen arvoiselta. Äkisti ollaankin ajatusmaailmassa, joka tuntuu ihan selkeältä.

Eikä kyse ole vain siitä, että ollaan menty ajassa eteenpäin. Kirkkoisä Augustinus eli 400-luvulla, mutta hänen juttujaan on paljon hankalampi ymmärtää näin nykylukijan silmin. Keskiaikainen ajatusmaailma oli selvästi kauempana nykyisestä kuin roomalais-kreikkalainen ajatusmaailma.

Ciceron tässä kirjassa on kyse hyvästä puhujasta. Vaikka yllä ylistin kirjan luettavuutta, on paikallaan mainita, ettei tämä ole mitenkään hirveän hyvä kirja. Monissa kohdissa se jaarittelee eikä oikein etene mihinkään - ja sitten se harppoo tosi nopeasti seuraavan aiheen läpi. Tästä huolimatta pidin kirjasta, enemmän tai vähemmän: toisaalta se on kiinnostavaa historiallisesta näkökulmasta, toisaalta ihan aiheensa puolesta.

Roomalaiset olivat kiinnostuneita puhetaidosta, koska heidän oikeusjärjestelmänsä perustui pitkälti puheisiin. Jos joku oli syytettynä rikoksesta tai jos kahdella ihmisillä oli kiista, jota nykyisin kutsuisimme siviilioikeudelliseksi, haettiin oikeutta Forumilta. Siellä oli kansankokous, joka päätti syyllisyydestä. Molemmat puolet värväsivät puolelleen puhujan, joka yritti taivutella väkijoukon puolelleen, jotta saisi mieluisan tuomion. Siksi Cicerokin ajattelee, että puhetaitoa tarvitsee ennen kaikkea oikeustapauksissa. Samat ohjeet pätevät kuitenkin myös esim. poliitikoille.

Mitä Cicero sitten opettaa puhetaidosta?

Cicero huomauttaa aivan oikein, että puhujaa arvostellaan aina hänen huonoimman puheensa perusteella. "Jos näyttelijä tekee kerran väärin jonkun eleen, hänestä ei heti ajatella, ettei hän osaa elehtiä, kun taas puhuja, jonka puheessa on ollut jotain huomautettavaa, saa hidasjärkisen maineen pitkäksi aikaa, ellei suorastaan ikuisiksi ajoiksi."

Kirjassa ei pahemmin anneta puhetaidon teoriaa. Cicero sanoo, että puhujaksi opitaan kahdella tavalla: ottamalla mallia hyvistä puhujista ja - kirjoittamalla. Huolellinen kirjoittaminen opettaa jäsentämään ajatuksia.

Joitain oppeja Cicero silti antaa. Todistelu, taivuttelu ja tunteisiin vaikuttaminen ovat puhujan tärkeimpiä työkaluja. Hän esittää todisteet, jotka tukevat hänen kantaansa; hän taivuttaa kuulijat omalle kannalleen ja samalla kiihdyttää yleisön oikeaan tunnetilaan.. Hän myös puhuu eri tavalla näissä vaiheissa. Esitellessään todisteita hän haluaa vaikuttaa terävä-älyiseltä. Taivuttelu vaatii sävyisyyttä. Tunnetilan synnyttäminen taas vaatii ponnekkautta ja sitä, että puhuja liikuttuu itsekin puhuessaan. Hyvässä puheessa perustila on levollinen, mutta siihen yhdistyy aika ajoin vakavuutta, kiihkeyttä ja tunteen paloa.

Cicero korostaa tunnetilan merkitystä. Puhujan tulee ennen kaikkea iskeä kuulijoiden tunteisiin, niin voitto on varma. Ihmiset eivät arvioi niinkään tosiasioita kuin tunteen pohjalta. Puhuja ei siksi saa kuulostaa liian teoreettiselta, vaan hänen täytyy sovittaa sanansa yleisön korvien mukaan. Timo Soini varmasti nyökyttelisi tässä kohdassa, ja seuraava lausahdus on suorastaan soinisesti: "[Puhujan argumentteja] ei punnitakaan millään kultasepän pikkuva'alla vaan ikään kuin ronskilla torivaa'alla." Soinismit eli sutkautukset ovat hyödyllisiä: "Mikään ei ole helpompaa kuin johdatella kansanjoukko pois pahantuulisuudesta ja usein katkeruudestakin osuvasti, napakasti, älykkäästi ja humoristisesti lausutulla sutkautuksella". Kirjan nimi on Puhujasta, mutta se voisi olla yhtä hyvin Populistista.

Suuri osa kirjasta kuluu keskusteluun yleissivistyksen merkityksestä. Puhujasta etenee dialogimuodossa. Toinen päähenkilöistä on vahvasti sitä mieltä, että hyvällä puhujalla on oltava valtava yleissivistys, tai muuten hänen puheensa on onntoa. Toinen ei pidä yleissivistystä yhtä tärkeänä, vaan pelkkä puhetaito riittää. Ensimmäinen näkemys on selvästi Ciceron oma mielipide, koska kirjan edetessä se alkaa tulla keskustelun lopputulokseksi.

Cicero ei kannata erikoistumista tai pitkiä opintoja yhden aiheen parissa: "[E]llei ihminen pysty oppimaan jotain nopeasti, hän ei pysty koskaan oppimaan sitä kunnolla". Cicero uskoo selvästi 80/20-sääntöön (80% ajasta kuluu viimeisen 20% kanssa säätämiseen; vastaavasti 20% ajassa voidaan saavuttaa 80% lopputuloksesta) ja kehoittaa hankkimaan kaikista aiheista riittävästi tietoa (80%?), jotta saisi laajan määrän tietoa, jota voi soveltaa käytäntöön. Ja käytäntö on se tärkeä asia. Hän pilkkaa kreikkalaisia akateemikkoja, jotka jäävät tutkimaan yhtä ainoaa asiaa "laiskanpulskean mielihyvän vallassa".

Sanoin yllä, että roomalaiset vaikuttavat ajatusmaailmaltaan ymmärrettäviltä, jopa hämmästyttävän samanlaisilta kuin nykyihmiset, mutta tämä on osin illuusiota. Eroja löytyy kyllä. Räikein ero näkyi osiossa,

jossa puhuttiin huumorin käytöstä. Huumorilla nimittäin tarkoitetaan tässä kirjassa (kuten käytännössä kaikkialla ennen 1800-lukua tai niillä main) pilkkaamista - eikä mitään muuta. Sanaleikit mainitaan erikseen, mutta niitä ei pidetä huumorin muotona. Tiesin jo ennestään, että ennen vanhaan huumorintaju oli erilainen kuin nykyisin, mutta sen näkeminen suoraan silmien edessä on silti hämmentävää.

Toinen kiinnostava ero liittyy lahjakkuuteen suhtautumisessa. Kirjassa melko alussa jo todetaan ykskantaan, että hyväksi puhujaksi tuleminen vaatii luotaista lahjakkuutta, ja jos tätä ei ole, niin se siitä sitten. Nykyisin kukaan ei kirjoittaisi noin. Lahjakkuuden eroihin suhtaudutaan täysin ilmiselvänä asiana. Tästä syntyy aikamoinen ero nykyajatteluun verrattuna, kun Cicero kuvaa ylistyspuheiden sisältöä: "Siedän kyllä tyynin mielin sen, että minut voitetaan asioissa, jotka luonto tai kohtalo on suonut ihmiselle. Sitä sen sijaan en siedä, että minut voitetaan ominaisuuksissa, jotka ihminen pystyy itse hankkimaan itselleen. Jos jotakuta on kehuttava, kehuja kyllä ymmärtää, että on tuotava esiin kohtalon suomia lahjoja. Näitä ovat esimerkiksi syntyperä, rikkaus, sukulaiset, ystävät, vaikutusvalta, terveys, ulkomuoto, voimat, äly tai muut joko ruumiilliset tai ulkonaiset seikat."

Kaiken kaikkiaan ihan kiinnostava kirja, joka kuitenkin jaarittelee ihan liikaa ollakseen oikeasti hyvä.

Mandy says

This was for class, so for me a decent amount of background knowledge on Cicero and *On the Ideal Orator* is necessary, but beyond that I generally find classical dialogues tedious, and this was no exception. However, I was pleasantly surprised that the section on wit and humor was both interesting and relevant.

Chiggins1066 says

One of the greatest literary achievements of all time. Here, the full force of Cicero's intellect is unleashed. Using a form similar to Plato's "Symposium," he explores the obligations, prerogatives, and ultimate goals of the "ideal orator"--the man who has both wisdom and eloquence, and who cultivates the practical and speculative virtues. Contained here is the most compelling and profound definition of rhetoric ever produced.

Kirk Kittell says

Scanned copy on Google Books: *De Oratore*

Luis says

Cicerón escribe una carta a Bruto para enseñarle cómo es su prototipo de orador perfecto. Expone que debe dominar todos los estilos y los tonos deben estar referidos a un público y tema adecuados, así como manejar todos los campos de conocimiento posibles para estar preparado. Mediante ejemplos de oradores clásicos y modelando frases latinas que permiten un uso más adecuado, Cicerón redacta de una manera algo desordenada pero coherente su ideal de experto en Retórica.

Eric says

Cicero sets up his text as a dialogue between two famous Roman orators he much admired: Antonius and Crassus. The dialogue is set in the garden of Crassus' villa, with minor figures (Scaevola, Cotta, Caesar, etc.) coming and going as the two-day discussion unfolds. Central to the dialogue is the question of whether oratory--and rhetoric, by extension--is an art. References are made to Plato's *Phaedrus* and *Gorgias*--particularly Plato's Socrates' argument that rhetoric is not an art because it has no real content and that "good" rhetoric must be undergirded by philosophical and dialectical knowledge. Early on, Crassus contends, "excellence in speaking cannot exist unless the speaker has grasped the subject he will speak about" (1.48). So Crassus forwards certain elements of Plato's argument (the good orator must have content knowledge) but dismisses others. For instance, he places general questions (theses) within the purview of the orator--not the philosopher. Interestingly, Crassus and Antonius both adopt a sort of spirit of Socratic irony, an ethos of humility, in the dialogue. This makes sense given that Crassus at one point asserts, "the better a man speaks, the more frightened he feels about the difficulty of speaking, the unpredictable outcome of a speech, and the expectations of the audience" (1.120). Crassus and Antonius both agree that "writing as much as possible" is a key practice for the ideal orator (1.151).

The practically minded Antonius forwards the interrogation of whether oratory is an art in Book 2, rejecting the theories of philosophers and rhetoricians, to some degree respectively, as abstruse and artificial. Antonius, himself aware of his own oratory's situationality (2.40), sees oratory as requiring an unsystematizable adaptability dependent on audience, context, etc.

Caesar gets in a nice excursus on the importance of wit and humor--including irony--to oratory's success in the midst of the second book.

But getting back to Crassus, who wraps things up: Returning to the tiff between philosophers and orators/rhetors over the nature of rhetoric, Crassus claims that Socrates is to blame for "the rupture ... between the tongue and the brain, which is quite absurd, harmful, and reprehensible" (3.61). In fact, Crassus turns the argument of the *Gorgias* on its head: "either [Gorgias] was never defeated by Socrates and this dialogue of Plato's is untrue, or ... Socrates was obviously ... a better and more copious orator" (3.129), thus positing a sort of philosopher-orator as he moves through his final remarks on style and delivery (3.142).
